

Όπερα Μπούφα, ή πολιτικό κενό;

του Χάρη Φεραίου*

Σε μια από εφημερίδων συζήτηση διανοουμένων, με θέμα την υπέρβαση της ακμάζουσας πολιτικής παρακμής του σημερινού ελληνισμού, στην πλειοψηφία-τους οι συζητητές υποστήριξαν ότι είναι το «σύστημα» που πρέπει να αλλάξει, ώστε να επανέλθει στον τόπο και η πνευματική καλλιέργεια. Σε παρέμβασή-του τον περασμένο Απρίλιο (δημοσιεύτηκε στον «Φιλελεύθερο», και στο ελλαδικό ηλεκτρονικό περιοδικό «Αντίβαρο») ο γράφων διατύπωσε την άποψη ότι, «δεν είναι αφηρημένα το “σύστημα” που πρέπει να αλλάξει σ’ αυτό τον παρηκμασμένο τόπο. Είναι, και ως πρώτη βέβαια φάση, το πολίτευμα»! Ένα πολίτευμα δηλ. που πρωτίστως να μην επιτρέπει στους κομματικούς ιέρακες που το συντηρούν, να το εμπαίζουν και ασυστόλως.

Αντλώντας από τον, πολιτικό τότε όμηρο στη Ρώμη, με ό,τι σημειολογικό αυτό σημαίνει, Πολύβιο (2^{ος} π.Χ. αιώνας) και τον σχετικό προβληματισμό του Μεγαλοπολίτη Ιστορικού, πρότεινε ο γράφων τη δημιουργία «μικτού» πολιτεύματος «Δημοκρατίας – Αριστοκρατίας». Με κύρια συνταγματική πρόνοιά-του, ότι η εκάστοτε κυβέρνηση είναι κυβέρνηση αυστηρά τετραετίας! Που σημαίνει ότι στόχος όσων θέλουν να κυβερνήσουν, δεν θα είναι να ανατρέψουν υπάρχουσα κυβέρνηση, αλλά μέσα στα χρόνια που υπολείπονται ως να εξαντληθεί η τετραετία, ώστε να γίνουν οι νέες εκλογές, να μπορέσουν να πείσουν τον λαό για τη σοβαρότητά-τους να ασκούν εξουσία, ώστε ο λαός γι’ αυτό να τους εκλέξει. Βασική συνεπώς πρόνοιά-του, (και άκρως επίκαιρη!) θα είναι ότι αν εκλεγείσα βουλή δεν μπορεί, για οποιοδήποτε λόγο, να σχηματίσει αυτοδύναμη κυβέρνηση, η βουλή δεν διαλύεται.

Συνταγματική γι' αυτό πρόνοια καθορίζει ότι, τη διακυβέρνηση της χώρας, για το υπόλοιπο της τετραετίας, την αναλαμβάνει ο, αυστηρά εξωκοινοβουλευτικός, (εκλεγόμενος φυσικά απ' ευθείας από τον λαό) Ανώτατος Άρχων, με υπουργικό συμβούλιο επίσης εξωκομματικών προσωπικοτήτων. Ως εξουδετέρωση δηλ. της σχετικής κομματικής ασυδοσίας των αλληπάλλληλων εκλογών.

Υποβάλλει λοιπόν τώρα ο γράφων δύο σχετικά, και επίκαιρα βεβαίως, ερωτήματα:

- Πρώτο: Αυτή η Όπερα Μπούφα που, για οχτώ μήνες, παίζεται με κορυφαίο τον κύριο Τσίπρα, τρίτη μόνο πράξη της οποίας είναι οι επόμενες «εκλογές», (δεδομένου ότι κάθε Όπερα Μπούφα έχει πέντε πράξεις...), με εκείνες τις θνητές φλυαρίες-του περί «λαϊκής ετυμηγορίας» και «λαϊκής εντολής» (που μάλιστα πρέπει να είναι και «νωπή»), δεν αποτελούν βάνουσο εμπαιγμό και Συντάγματος και Λαού, αλλά και κάθε εκφρασθείσας ως τώρα, «ετυμηγορίας» του τελευταίου;
- Δεύτερο: Θα μπορούσε ο κύριος Τσίπρας, η ο οποιοσδήποτε κύριος Τσίπρας, να εμπαίζει τον λαό με τριμηνιαίες προσφυγές στην «λαϊκή ετυμηγορία», (όταν είναι ήδη εμπεδωμένο ότι ουδέν αυτές λύνουν, παρά βυθίζουν τη χώρα σε ακόμη μεγαλύτερο χρέος), στην περίπτωση που θα ίσχυε πολίτευμα, είτε ως σύνολο είτε μέρος-του, όπως το πρότεινε τότε ο γράφων;

Υπάρχει όμως τρίτο και καταπελτικό ερώτημα: Δεν είναι ορατό το παράδειγμα της Κύπρου: Ξύπνησε μια μέρα ο λαός-της, και ξηστικός ανακάλυψε, ό,τι το κατά τα άλλα συμπαθές εκείνο ανθρωπάκι ο, «πρώτη φορά αριστερός», Πρόεδρος-του, φοβισμένος απέκρυβε: Πως το χρέος του τόπου δεν ήταν τα 2,5 δισ. που ο Χριστόφιας πήρε από τον Πούτιν, ούτε τα 4,5 δισ. που, χωρίς να καταλαβαίνει τι ακριβώς γίνεται, αποδέχτηκε κατά τη μείωση του ελληνικού χρέους, ούτε μετά (όταν επιτέλους το κατάλαβε), τα άλλα 13 δισ. που ιεροκρυφίως (μα τον Λένιν!) έπαιρνε από τον ELA, (ώστε να μη καταλάβει ο λαός ότι υπάρχουν εκείνα τα 4,5 δισ.) αλλά και ούτε όλα αυτά μαζί αθροιζόμενα, παρά 30 ολόκληρα δισεκατομμύρια «λογιστικό» χρέος, όπως το έβγαλε φυσικά το «λογιστήριο» της Ευρώπης και του ΔΝΤ! Αντί όμως οι Κύπριοι να σκυλοτρώνονται μέσα στη βουλή-τους, για το ποιος τελικά ευθύνεται, άκουσαν τη «συμβουλή» της Βελκουλέσκου, να σκυλοτρώνονται όσο τους αρέσει **έκτος Βουλής**, αλλά μέσα στη Βουλή, και δεδομένου ότι με την «Ευρώπη» που (και χωρίς κανείς να τους αναγκάσει) χαζοχαρούμενοι έμπλεξαν, θα πρέπει να καταλάβουν πως δεν έχουν εναλλακτική έξοδο με χρήματα, που, καλώς ή κακώς, χρωστάνε, παρά να εφαρμόσουν («μνημονιακά» βεβαίως) μέτρα, μάλιστα «όσον τάχος»! Καθότι κάθε μέρα που περνά σε μάταιες συζητήσεις, νομοτελειακά το χρέος, κατά το ευρωπαϊκό «λογιστήριο», μεγαλώνει...

Αυτό και (απελπισμένοι φυσικά για την παγίδα όπου, νήπιοι μεν, αυτάρεσκα εντούτοις, τότε εγκλωβίστηκαν) έκαναν στη Βουλή-τους οι Κύπριοι, όλων (επανάληψη, όλων) των κομμάτων!^{1*} Αγνοώντας δε συντεχνίες και συνδικάτα, ιδίως δημοσίων υπαλλήλων, αφού το έβλεπαν πια ότι ο τόπος (και όχι απλώς το κόμμα-τους) βρίσκεται μπροστά σε οικονομικό βάραθρο, και μάλιστα χωρίς πάτο. Τελικά δε και τα συνδικάτα, ακόμα και των Πατρικίων του Δημοσίου, όταν είδαν πως ουδόλως ουδένα είτε συγκινούν, είτε κυρίως μπορούν να εκβιάσουν (ούτε βουλευτή, με «επόμενες» π.χ. «εκλογές», ούτε κυρίως την απέραντα ήρεμη καλλιπάρεια κυρία Βελκουλέσκου), σιωπηρά (άλλως, με την «ουρά στα σκέλια») συνταντίστηκαν κι αυτά με το γενικό πνεύμα (σωτήριας, και ιδίως γόνιμης απελπισίας) Βουλής και λαού!

Το αποτέλεσμα είναι ότι η Κύπρος, δυο μόνο και μισό χρόνια μετά, (με κουρεμένες, ειρήσθω, τις τραπεζικές καταθέσεις των πολιτών-της και, αναλογικά, διπλάσιο χρέος από το ελληνικό!) πορεύεται ήδη προς την έξοδο του μνημονίου, ενώ η Ελλάδα συμπλήρωσε τα πέντε, και έχει τώρα να διανύσει τρία πρόσθετα, αν εννοείται η διαδραματιζόμενη Όπερα Μπούφα, δεν της φορτώσει, στα τρία πρώτα, και άλλα τόσα!

Και μη πουν οι διανοούμενοι αδελφοί-μας, το άλλωστε συχνά επαναλαμβανόμενο κενολόγημα, τον μύθο δηλ. ότι τάχα αυτό γίνεται διότι οι Κύπριοι κληρονόμησαν το αγγλικό σύστημα διοίκησης!

Αντίθετα αυτό οφείλεται απλώς και μόνο στο ισχύον πολίτευμα, το οποίο αποκλείει έκτακτες κάλπες, είτε για προεδρικές, είτε και κυρίως για βουλευτικές εκλογές. Πράγμα που σημαίνει ότι δεν υφίσταται (ως άνευ φυσικά αντικειμένου) η φαύλη έννοια της ελλαδικής μιζέριας «ανατρέπω την Κυβέρνηση» για να προκαλέσω εκλογές! (Σημειώνω απλώς ότι τούτο αποτελεί και μία βασική πρόνοια, από όσες προβλέπει το «μικτό πολίτευμα» που πρότεινε ο γράφων)

Γι' αυτό και παρατηρήθηκε στην Κύπρο το έξης κωμικό, σημειολογικό όμως, γεγονός: Σε μια απελπισμένη μασκαράτα από το κόμμα του κυρίου Χριστόφια έξω από τη Βουλή, μαζί με την υπόλοιπη κομματική-του νεολαία και τα δικά-του τα τέκνα, εκδήλωναν την ιδεολογία-τους (της «λαϊκής αντίστασης») κραυγάζοντας εναντίον της ψήφισης των επώδυνων μνημονίων, ενώ γνώριζαν ότι μέσα στη Βουλή το κόμμα του πατέρα-τους, (και αυτό) τρομαγμένο τα ψήφιζε ασμένως! Γνώριζαν όμως επίσης (αυτό κι αν γνώριζαν) ότι οι «αγωνίστηκες» κραυγές-τους, και μάταιες ήσαν πια, αλλά και ότι καθηκόντως και μόνο «έκραζαν», εν γνώσει-τους ότι, μη υπάρχουσας κοινοβουλευτικής κυβέρνησης για να «ανατρέψουν», εις ουδέν ωφελούν. Γι' αυτό και δεν έκαψαν εκείνοι, ούτε λεηλάτησαν μετά τη Λευκωσία, παρά πήγανε απλώς στα σπίτια-τους, έχοντας όμως ησυχασμένη τη συνείδησή-τους, ότι έπραξαν το «αγωνιστικό» αριστερό καθήκον-τους... Μια άλλης μορφής, (κομματική έστω) Όπερα Μπούφα λοιπόν, ή απλώς πολιτικό κενό κι εδώ; Είτε το ένα πάντως είτε το άλλο συμβαίνει και στον εδώ κομματικό βίο, γεγονός παραμένει ότι η κυπριακή Βουλή, εκείνων των κομμάτων, (δηλ. ως σύνολο βουλευομένων, και όχι λόγω κάποιου «χαρισματικού» και «αδιάφθορου» ηγέτη!) μην έχοντας άλλο, «πολιτειακό» βεβαίως, «κίνητρο» εξ ανάγκης πια ομονοούσα, βγάζει τον τόπο από το μνημόνιο της έσχατης ταπείνωσης, πριν συμπληρωθούν ακόμα τα τρία χρόνια! Όσα δηλ. πρόσθεσε (ως τώρα) ο Τσίπρας, στα πέντε των Γιωργάκη, Σαμαρά και Βενιζέλου...^{2*}

Μη νομίζει όμως ο αναγνώστης, ότι με αυτά υποστηρίζει ο γράφων, ότι έλυσε η Κύπρος το γενικότερο πρόβλημα παρακμής του νέου ελληνισμού. (Δεν είναι δα και τόσο αφελής...) Άλλωστε αποτελεί κοινό τόπο ότι αυτό το πρόβλημα δεν είναι οικονομικό, αλλά πρόβλημα εγκατάλειψης από τους νεοέλληνες της χιλιετιών παράδοσης της «ελληνικής εμπειρίας», για χάρη του ευρωπαϊκού ορθολογισμού και της άκρατης χρησιμοθηρίας που τον συνοδεύει. Τουλάχιστον όμως μπορεί να το καυχηθεί ότι δεν θα ζει πια διασυρόμενη, σε συνθήκες εξευτελιστικής εποπτείας τρίτων, δηλ. συνθήκες έσχατης ντροπής! Έχει δηλ. ελπίδα.

Αν βεβαίως πετύχουν τελικά οι Κύπριοι και να επιζήσουν ως Έλληνες, στον παλαιόθεν ελληνικό τόπο-τους! Και πιστεύω ότι γίνομαι αντιληπτός...

* Ο Χάρης Φεραίος είναι Αρχιτέκτων, Διδάκτωρ του ΕΜΠ

1*. Είναι ενδιαφέρον να γνωρίζει, ιδίως ο Ελλαδίτης αναγνώστης, ότι στην κυπριακή Βουλή, και εκτός της περιόδου δεσποτείας Μακάριου Γ', δηλ. για τα τελευταία 38 χρόνια, κανένα κόμμα στη Βουλή δεν είχε ποτέ απόλυτη πλειοψηφία εδρών. Παρόλα αυτά ο τόπος, στον οικονομικό τομέα τουλάχιστο, σε τίποτε κοινοβουλευτικό δεν υστέρησε. Και αυτό όχι για το φρούδο επιχείρημα της «αγγλικής διοικητικής κληρονομιάς» αλλά διότι, παρά τα άλλα πολλά ευτράπελά-του το πολίτευμα, έχει (εκ της δομής-του) ένα έστω και στοιχειώδες πολιτειακό πλεονέκτημα κοινοβουλευτικής και κυβερνητικής σταθερότητας, το απαλλαγμένο δηλ., στον τομέα τουλάχιστον αυτό, από την ασυδοσία των κομματικών καταφερτζήδων της «πολιτικής»...

Και είναι επίσης ενδιαφέρον να γνωρίζει και το εξής: Αν ήταν Πρόεδρος στην Κύπρο, ή αν άλλως πως ίσχυαν στην Ελλάδα οι κυπριακές συνταγματικές πρόνοιες, ο κύριος Τσίπρας, ούτε τις εκλογές του Γενάρη θα μπορούσε να προκαλέσει, ούτε το δημοψήφισμα του Ιουνίου, (εφόσον θα χρειαζόταν την έγκριση της Βουλής, στην οποία, και δεδομένου επίσης ότι δεν θα υπήρχε και εκείνο το

«μπόνους» των 50 εδρών, δεν θα είχε και πλειοψηφία) αλλά βεβαίως ούτε και τις, καταστροφικότερες όλων, σκοπούμενες εκλογές του Σεπτέμβρη.

2*. Ερώτημα πάντως έσχατο, αλλά όχι άσχετο, προς τους παρ' ημίν διανοούμενους: Τι αλήθεια χειρότερο μπορούσε να είχε προκαλέσει η διακυβέρνηση Σαμαρά – Βενιζέλου, από ό,τι έκανε η διακυβέρνηση Τσίπρα – Καμμένου, ώστε να δικαιολογείται που την ανέτρεψε, για να (φαντάζομαι ως «σωτήρας» του τόπου) τη διαδεχθεί;

«Φιλελεύθερος» 5/9/15

Πηγή: www.antibaro.gr/